

ATENȚIONARE

Personajele și acțiunile din acest roman sunt un produs al imaginației mele. Orice asemănare cu persoane și activități din realitate este pur întâmplătoare.

Pavel Corutz

Pavel Corutz

RULETA SORȚII

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORUTZ PAVEL

Ruleta sortii / Pavel Corutz, - București:
Editura Ștefan, 2019
ISBN: 978-973-118-309-1

Editura ȘTEFAN
București, 2019

A N U N T

Cărțile scrise de Pavel Corutz pot fi procurate en-gros și prin poștă de la următoarele societăți comerciale:

- 1) – STAND Agentie Difuzare Carte, București, Sos. Nicolae Titulescu, 177, sect. 1, tel./fax: 021/2232660; 0722879580.
- 2) – www.carteata.ro
- 3) – www.7carti.ro

Persoanele care vor să-l contacteze pe scriitorul Pavel Corutz pot folosi contul de Facebook PAVEL CORUTZ-ARTA SUCCESULUI Public Group.

CUPRINS

O noapte de aprilie	5
Parfum de iubire	33
Visuri îndrăznețe	66
Ruleta destinului	100
Încercări cumplite	131
O nouă viață	166
Visuri spulberate	195
Inimă frântă	225
După zece ani	251

O noapte de aprilie

Andrei se opri, citi grăbit întreaga pagină, apoi smulse coala din mașina de scris. Reciti, se strâmbă nemulțumit, mototolit foaia și o aruncă la coșul de gunoi, alături de celelalte. *Ai de scris un roman, nu o dare de seamă*, bombăni el, introducând o nouă coală în mașină. *Mergi ori crapă, răcane! Mergi ori crapă!* Întinse palmele, simți atingerea plăcută a clapelor sub degete și închise ochii, în aşteptarea inspirației. Clipele se scurgeau grăbite, însă el rămânea încremenit ca un sfinx. În ciuda autoîndemnului aspru, ideile refuzau să se prezinte la dorința lui, să intre în propozițiile și frazele jinduite de sufletul său pătimăș.

Pană de inspirație, constată el cu voce tare, deschizând ochii. Aruncă o privire la ceasul din perete, înregistră automat că era aproape șase după amiază și se ridică de pe scaun. *Vine ea și inspirația*, își spuse adolescentul, intrând în baie. Roti robinetul, duse gura la buza bateriei și bău cu lăcomie de om însetat. Se ridică, își udă mâinile, apoi își trecu degetele umede prin părul ondulat, potrivit de lung. Ochii lui negri ca tăciunile, ușor umbriți de gene lungi, cam nepotrivite pentru un băiat, îl priveau liniștiți din oglindă. Nimic din zbulișciumul lui interior nu se putea citi în ei, nici pe figura-i creolă, cu trăsături fine, prefigurând un bărbat de un farmec aparte.

Băiatul își trecu palma peste față, simți perii raspri, dar își spuse că nu era cazul să se radă încă. Se spăla pe îndelete, murmurând o melodie din repertoriul colegului său Ștefan Caragheorghe, mare folkist, sufletul multor petreceri tinerești:

Viața e o nălucire,
E un licărit în noapte,
Hai, vino, vino, iubire,
Să ne risipim în șoapte...

Andrei se întoarse în cameră încă fredonând și deschise ușa șifonierului, să-și găsească ceva potrivit pentru aniversarea la care era invitat. Nu avea multe opțiuni, căci familia Sirețeanu era cam strâmtorată, cum erau multe alte familii din epoca de tranziție către capitalism. Blugii noi, cămașă albă și sacou, alese el cu gândul, înainte de a trece la fapte. Se îmbrăcă pe îndelete, cugetând la viața amicului care își sărbătorea majoratul, Viorel Fânaru, fiu de milionar. Pentru nimic în lume nu ar fi vrut să fie în pielea acestui băiat lovit de soartă cu un diabet insulindependent. *Prea multă durere pe acest fir de praf din Calea Lactee*, gândi Andrei când își aduse aminte de stoicismul cu care Viorel se autoinjecta. Prea multă durere și puține speranțe de mai bine...

Adolescentul își verifică portmoneul, mormăi ceva în barbă, sări în pantofi și părăsi apartamentul. Ca de obicei, era înrăit de faptul că stătea prost cu banii de buzunar, tocmai la vîrsta când săngele îi cântă în vine

și mii de ispite nemaigustate îl înconjurau. *Cică fericierea unui om depinde numai de el*, cugeta Andrei mergând către stația de metrou. *Cum naiba să fii stăpân pe destinul tău, când săracia te strângă de gât, de-ți ucide cele mai optimiste visuri? Doar fraierii misticici mai cred că poți fi fericit într-o săracie lucie.*

Stația de metrou, adevărată gură flămândă, îl înghiți. Băiatul se lăsa dus de valul de călători, urcă în primul vagon către Piața Victoriei și se relaxă la gândul că va ajunge la timp. Nu simțea o tragere de inimă deosebită pentru această petrecere, însă nu se făcea să lipsească tocmai el, cel mai bun prieten al sărbătoritorului. Își aminti că Viorel îl invitase împreună cu o prietenă și zâmbi strâmb; nu avea nicio fată mai de suflet de când se despărțise de Dora. El dădea vina tot pe săracie pentru această singurătate, să nu recunoască faptul că se temea de durerea unei noi despărțiri. Se mințea pe el însuși cu o tenacitate ieșită din comun, specifică firii sale excesiv de voluntare.

Înserarea îl întâmpină în Piața Victoriei, cu un zefir răcoros și cu primele lumini aprinse. Andrei porni pe strada Paris, către vila familiei Fânaru, cu pași deloc grăbiți. Nu ținea să ajungă printre primii musafiri, nici să asiste la urările cam nesincere ale unora dintre ei. Voia să intre cât mai neobservat și să rămână un anonim pe tot simpul distracției. Încă se gădea la romanul început în urmă cu câteva zile și își făcea planuri de a „fura” personaje din realitatea colegilor săi. Așa îl sfătuise mentorul său, bătrânul scriitor Paul Cernescu, unul dintre

creatorii cu care adolescentul ar fi vrut să semene. Mult își dorea Andrei să pășească pe urmele bătrânlui, către piscul senin în care se retrăsese acesta. Împăcarea senină cu viață și cu oamenii putea fi fericirea, chiar fără o avere însemnată.

Andrei ajunse în spatele grădinii familiei Fânaru, în penumbra unui șir de salcâmi scăpați ca prin minune de defrișare. Arborii se legănau ușor, sub adierea zefirului, vârsându-și parfumul florilor peste grădină și peste stradă. Ceva mai departe, câțiva pomi înfloriți, adevărate fantome albe în noapte, întregeau senzația de ireal, de fantastic chiar. Adolescentul inspiră adânc miresmele tari, să-și umple sufletul de frumos și de putere. În vilă se auzea muzică, iar câteva perechi se plimbau pe sub pomii din grădină. *Am ajuns prea devreme, gândi băiatul. Mai bine fac un ocol până în Piața Dorobanți și înapoi, să nu fiu nevoie să mă prezint tuturor. Avanti, Andrei!*

Băiatul hoinări pe străzile din jur mai mult de jumătate de oră, să fie sigur că nu participă la năvala de invitați, unde să fie studiat și comentat de cei mai înstăriți, băieți sau fete. Căpătase un fel de complex de inferioritate, după câteva jigniri pe care le suportase în alte ocazii. Când se convinse că sărbătoritul rămăsese numai în compania surorii sale, pe terasa de la intrarea în casă, deschise poarta și se apropie cu pași largi, cu un zâmbet deschis pe față.

- La mulți ani, Viorele! ură el încă de departe.
- Bine ai venit, Andrei!

– Prieten drag, te rog să mă ierți că nu îți-am adus cadoul meritat! Sunt lefter, omule, înțelegi?

– Te pun eu pe picioare imediat.

Viorel duse mâna la buzunarul sacoului, gata să scoată portofelul, dar Andrei îl opri:

– Nu aici și nu acum! Îți cer eu când voi avea nevoie.

– Tilică, unde îți-e fata? întrebă Aurora, sora mai mică a sărbătoritului.

– Probabil, a venit cu altul, replică Andrei. Dacă îmi mai spui tilică, îți spun și eu japiță.

– OK, mascul feroce, facem pace. Mergi și-ți caută o târfuliță!

– Nu vorbi urât, Aura!

– Vorbesc cum îmi place, tilică.

– Afurisită mică!

– M-am făcut mare, da' tu nu observi decât alte fete.

– Asta ar mai lipsi, să mă încurc cu tine.

– Poate că ar merita o zi, două.

– Mai bine nu! În oala acoperită nu intră musca.

Andrei îi zâmbi înțelegător, căci știa bine „marfa”; evita un conflict deschis cu ea, să nu-și afecteze prietenia cu Viorel. Primi un pahar de șampanie de la ospătar, deși nu bea alcool și se plimbă cu el prin living, salutând câțiva amici mai apropiati. Evită să ajungă în centrul salonului, unde se adunaseră deja mulți invitați, discutând cu voci ridicate și gesticulând. El se ținu mai pe margine, studiind „fauna” pe

care intenționa să-o descrie în romanul său. Reuși să rămână mai puțin observat chiar și când grupurile se sparseră, invadând spațiul de dans de lângă șemineul de care se rezemase el.

Beau amicii, nu se-ncurcă, observă el. Beau și fetele cot la cot cu băieții și nu beau bere, ci tării. O să iasă o matoleală generală, numai bună de zugrăvit în roman. Oare ce se va alege din acești otrăviți cu alcool și droguri? Câți vor scăpa din mreje și câți vor eşua urât? Nu se obosi să găsească un răspuns la întrebarea sa, ci își continuă „rondul”, să surprindă cât mai multe imagini interesante. Se simțea bine, se simțea superior celor care turnau în ei băuturile tari, cu o frenzie greu de înțeles. În mai puțin de o oră, cei mai mulți erau amețiti bine, strigau și urlau pe ritmurile muzicii sălbaticice. Mircea Mocanu își scosese cămașa și dansa lasciv, la bustul gol, încurajat de câteva fete. Andrei își luă o cutie de cola de la bar și ieși în grădină, să mai simtă parfumurile puternice, de vegetație renăscută.

La marginea terasei acoperită cu gresie, pe care dansau deja câteva perechi, trona o masă lungă, plină de bunătăți. Andrei își alese câteva rulouri cu șuncă, câteva ouă umplute și o prăjitură cu frișcă, se retrase în umbra salcămilor și începu să mănânce tacticos. Ar fi dansat și el, însă Dora dispăruse ca un vis, lăsând în locul ei un gol dureros, încă sângeând.

– Dansați, domnișoară? îl interpelă o voce săgalnică de fată.

Băiatul se opri din mestecat și se întoarse către sursa vocii. O recunoscu pe Lucia Mândru,

unica odraslă a unui milionar care făcea deliciul presei de scandal din Capitală. Fata îl privea cu ochi senini, de un albastru pur, lingându-și buzele roșii de mușcată. Părea o nevinovată, lucru contrazis de decolteul îndrăzneț și de întrebarea ei ciudată.

- Vorbești singură? o întrebă Andrei.
- Cu tine vorbesc, n-ai priceput?
- Și-mi zici domnișoară?
- Îlhâm. Te porți prea delicat pentru un băiat din timpul nostru. Ești cumva pe invers?

Adolescentul tresări ca sub o lovitură de bici, semn că întrebarea îl rănise profund. Înghiți îmbucătura, strânse din dinți, gândi câteva clipe, apoi rosti aproape calm:

- Vrei să-ți demonstrezi că sunt bărbat adevarat?
- Posibil să te pun și la această probă, răspunse fata pe același ton glumet. Știi, fetele se întreabă de ce nu te dai la ele, ca orice băiat normal.
- Care fete?
- Colegele de aici. Ele m-au împuternicit să verific dacă îți ondulez părul, dacă îți-ai pensat sprâncenele și dacă îți-ai epilat barba.
- Așa?
- Prea ești frumușel și cumințel, să nu ascunzi vreo taină.
- Ca să vezi ce gânduri pot făta niște creiere amețite de alcool.
- Al meu e limpede, Andrei. De ce nu bei și tu ca toți băieții?

– În familia mea nu se bea alcool. E rău?
Respect pentru învățătură

– Sunteți niște ciudați din alte timpuri. Toți din jur beau să uite că viața e o amăgire.

– Ba e un fenomen splendid, care trebuie trăit cu toată pasiunea de care suntem în stare.

– Asta spun misticii și drogații. Bați mătănii sau bați cuie de coșciug?

– Nici de una, nici de alta. Nu-s bisericos, nici drogoman. Tu?

– Nici eu. Mă ține tata din scurt ca un zgriptor.

– Mai are timp să se ocupe și de tine?

Fata îi înfipse un deget în piept și rosti poruncitor:

– Să nu zici nimic rău de tata! E un bărbat adevărat, nu un fătălău.

Andrei simți din nou săgeata jignitoare și se zbură:

– Lucia, tu chiar vrei o tăvăleală zdravănă cu mine?

– Poate că vreau, râse fata. Sunt aproape sigură că aş fi prima femeie din viața ta.

Băiatul simți că sângele i se ridica în cap, gata să-l zăpăcească, dar se abținu. Prinse fata de mâna, o trase către el și o sărută sălbatic pe gură. În sinea lui, se gândeau că răzgâiaata fată de bani gata ar fi meritat o lecție severă, să nu mai glumească pe seama unor chestiuni serioase. Lucia nu se împotrivi, ci prelungi sărutul, încolăcindu-și brațele pe după ceafa lui. Câteva fete aplaudară gestul, probă că urmăreau confruntarea dintre cei doi adolescenți.

– Du-o sus, Andrei! strigă Mircea Moraru.

Andrei eliberă fata și se trase mai în umbra salcâmilor. Simtea că roșise ca o codană scoasă la joc de flăcăul îndrăgit și nu voia să fie surprins în această stare. Lucia, atâtă de alcool și de îndemnurile deocheante ale amicilor, reluă dialogul la fel de glumeață:

– Văd eu sau mi se pare că bărbatul din prințesa adormită s-a trezit?

– Ești dracu' gol, mormăi băiatul. Ar trebui să-l ascult pe Mircea.

– Chiar știi ce trebuie să-mi faci? supralicită fata.

– Am mai întâlnit eu femei...

– Poate în filmele porno.

– Nu mă enerva, Lucia!

– Mă joc cu tine, prostuțule! Crezi că sunt curvă?

– Voi, copiii rechinilor de tranziție, sunteți mari destrăbălați.

– Dacă asta crezi tu despre mine...

– Tu ce ai crede, dacă ai fi în locul meu?

– Că niște fete moderne au glumit un pic pe seama ta. Tu ce-ai crezut?

– Hai să dansăm! evită băiatul să răspundă.

Lucia se lăsa condusă pe platoul de dans, întrebându-se dacă nu cumva întinsese coarda prea mult. Glumele deocheante, râsetele și privirile cu subînțeles nu-i slăbeau. Andrei își impuse să nu le răspundă în niciun fel, ci să danzeze pe săturate. Fata se lipi de el, pentru un dans mai strâns decât se așteptase adoles-